

Список літератури:

1. Бернстайн Л. Анализ финансовой отчётности: теория, практика, интерпретация / Л. Бернстайн. – М.: Финансы и статистика, 1996. – 624 с.
2. Бортникова Н.Ф. Экономический анализ / Н.Ф. Бортникова. – Донецк: ДонНУ, 2003. – 222 с.
3. Кириченко І. Фінансовий аналіз в інформаційній системі управління грошовими потоками підприємства / І. Кириченко // Вісник КНТЕУ. – 2003. – № 2. – С. 95 – 100.
4. Петряева З.Р. Економічний аналіз діяльності підприємства : навч. посібник / З.Р. Петряева, Г.Г. Хмеленко, Г.Ф. Азаренков, В.І. Ганін; заг. ред. К.Д. Гурової. – Х.: АТЗТ «Самміт-Харків», 2001. – 302 с.
5. Сахарцева І.І. Основи складання фінансової звітності за вимогами Національних стандартів / І.І. Сахарцева. – К.: Кондор, 2003. – 614 с.

НАЗУСТРІЧ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ МООВОЮ БІЗНЕСУ

*Токар А.Я., старший викладач кафедри політичних наук,
ДЗ ПНПУ імені К.Д.Ушинського, м. Одеса, Україна*

Успіх бізнесу завжди залежить від згуртованості команди менеджерів, а праця в команді – це насамперед спілкування.

Здатність до спілкування цілком залежить від можливості взаєморозуміння та від того, чи знайдено спільну мову. Фінансист, він же «accountant», він же бухгалтер, що володіє мовою фінансів тому має змогу допомогти в пошуку загальної мови для характеристики кожної сфери діяльності з фінансової точки зору, а це означає, що про кожну із них можливо розповідати «загальною мовою», «мовою грошей».

Вірно розуміти дану мову особливо важливо для менеджерів, бо це єдиний спосіб вірної оцінки фінансових та технічних рішень. Не розуміючи комерційну мову, менеджери не можуть ефективно працювати в команді. А від цього залежить майбутнє та успіхи компанії. Цінність грошей обумовлюється тим, на що їх можна обміняти, та для того, щоб підтримувати або збільшувати покупну спроможність, необхідно заставити гроші працювати.

Гроші надають свободу вибору в тому, як їх витратити. За допомогою грошей можна вимірювати відносну вартість.

Існують багато способів використання грошей.

Їх можна берегти там, де вони будуть зберігати тільки свою номінальну вартість, але це значить, що їхня покупна спроможність з часом буде зменшуватися. Єдиний спосіб зберегти або збільшити реальну вартість грошей - це їхня робота. Надійне місце, куди можна розмістити гроші, це, наприклад, ощадний банк. Однак ціною безпечності буде вельми низький дохід.

Якщо ми хочемо, щоб з часом грошей стало більше, можна інвестувати в дещо вигідне, ніж ощадний банк. Вибір можливого інвестування цілком залежність від того, як оцінює інвестор ступінь ризику. Як правило, чим вище ризик, тим більше сума очікуваних доходів та навпаки.

Всякий бізнес розглядається як самостійна «особистість» - одиниця, абсолютно незалежна від свого власника. Особистість ця припускається в життя не маючи за душею ні гроша і, таким чином, в питанні забезпечення її всім необхідним повинна покластися на власників своїх. Що вони її роблять, вкладаючи в компанію у вигляді капіталу свої власні гроші, і як тільки гроші вкладені, у компанії виникають зобов'язання. Вона зобов'язана цим початковим капіталом, також всіма наступними прибутками, які зможуть з'явитися в результаті її комерційної діяльності, своїм власникам.

Структура капіталу – доля залучених засобів у вкладеному в компанію капіталу. Чим вище ця доля, тим вище потенційний ризик наразитися на зовнішній натиск, що не контролюється ні менеджерами, ні власниками компанії.

Існують безліч варіацій двох основних показників обороту, що базуються на оборотному капіталі компанії – це дебіторських заборгованостях та запасах. Так, наприклад, «оборот дебіторської заборгованості» трансформується в обернену величину – «термін кредиту» (чисельно - сальдо дебіторської заборгованості ділиться на дохід з продаж та множиться на 365).

Оборотність запасів теж можна виразити подібно, хоча більш прийнятний варіант – це підрахунок числа перетворень величини запасів в дохід з продаж. Однак більш адекватний коефіцієнт оборотності запасів базується на собівартості, а не на доході з продаж. Єдина проблема тут та, що собівартість не завжди публікується в звітах, і тому порівняння господарської діяльності різних компаній неможливо, маючи на увазі тут ще і конкурентів.

Ключовим показником, що звертає на себе увагу є прибуток до виплати процентів та податків. Він характеризує прибуток, що припадає на кожен копійку доходу з продаж. Параметр, що розглядається корисний при аналізі звіту про прибутки та збитки: кожен складовий елемент, починаючи із вартості проданих товарів, співвідноситься з нерозподіленим прибутком. Це забезпечує процентний аналіз доходу з продаж, який може бути використаний як інструмент щорічного контролю.

Поняття ліквідності або можливості компанії сплатити свої короткотермінові борги із поточних активів розкривають два основних показника ліквідності – коефіцієнт поточності ліквідності та коефіцієнт критичності оцінки. Перший характеризує обсяг загальних поточних активів в порівнянні із величиною поточних зобов'язань; другий – виключає із розгляду запаси та буде в розрахунок тільки ліквідні активи (без матеріально – виробничих запасів)

Відношення ключових фінансових елементів (таких як прибуток, дохід з продаж, оборотний капітал) до чисельності працівників компанії відображають коефіцієнти продуктивності, та які використовуються для підрахунку серії індексів

продуктивності. Ці показники часто відрізняються в різних компаніях, бо в значній мірі залежать від організаційної структури та рівня автоматизації виробничих процесів. Але вони корисні як засіб періодичного внутрішнього контролю.

Відношення добавленої вартості до величини оплати показує обсяг добавленої вартості, що приходить на кожную копійку витрат на робочу силу та частково використовується як основа договорів про заробітну плату в порівнянні із розміром виробітку.

Ключовим управлінським коефіцієнтом, що характеризує середнє число днів, що потребує компанія для отримання боргів, та є інструментом для спостереження за рухом грошових коштів є термін кредиту

$$\frac{\text{дебіторська заборгованість}}{\text{річний дохід з продаж}} \times 365 \text{ днів} = \text{термін кредиту}$$

Як правило, використовується кінцеве сальдо, але вважається більш коректним враховувати середній залишок дебіторської заборгованості за період.